

Új úton

344 E 69th street New York, NY 10021 (212) 734-5252

Web: elsoreformat.us

FHRCNYC@gmail.com

A New York-i Első Magyar Református Egyház körlevele 2018 ADVENT-KARÁCSONY-ÚJÉV-BÚÉK 2019

Adventi – Karácsonyi Gondolatok

A Karácsonyi ünnepekör Advent Első vasárnapján kezdődik. Ilyenkor szokták meggyújtani az adventi koszorún az első gyertyát, s majd pedig hétről-hétre egy újabbat és újabbat. Ez a jelképes cselekedet, vagyis a gyertyák hétről-hétre mind erősebben lobogó lángja jelzi, hogy egyre közelebb van a Világ Világosságának, tehát az Úr Jézusnak a születésnapja, a karácsony ünnepe.

Az advent szó a latin *Adventus Domini* kifejezésből származik, amely azt jelenti: az *Úr érkezése, az Úr eljövetele*. Ennek az időszaknak már csak az elnevezése is egy rendkívül gazdag üzenetet hordoz.

Advent egyrészt a lelki előkészület, a felkészülés ideje. Ez az időszak a karácsonykor érkező Messiás méltó fogadására, az érkezésére való felkészülésről szól. Másrészt pedig az advent a végső, utolsó időkről is szól. Ez utóbbit szoktuk úgy is nevezni, hogy Második Advent. Azért második, mert az Első Advent Jézus születésével megtörtént, ám a kereszthen hozott áldozat után, ahogy azt az Apostoli Hitvallás szavaival imádkozni szoktuk, „*fölmert a mennybe, ott ül a mindenható Atya Isten jobbán; onnan jön el ítélni élőket és holtakat.*” Keresztyén hitünk távlatos reménysége pedig ennek a csodálatos pillanatnak, a visszajövetelnek a várása, amelyet gyakran imádságban is szoktunk kérni: „*Jöjjön el a te országod!*” Hogy mikor jön el, azt nem tudjuk, éppen ezért tippelni, találgatni nem érdemes, csak készülni rá, egész életünkön át, amíg megérkezünk majd az örök karácsonyba, a mennyei Atya házába.

Karácsony ünnepének a neve szláv közvetítéssel honosodott meg anyanyelvünkben. A latin *incarnatio* kifejezésből ered, amely *testet öltés-t, megtestesülés-t* jelent.

Az egész világ December 24-ével kezdődően ünnepli karácsonyt, de mégsem túl valószínű, hogy tényleg ezen a napon született volna a kisdéd. Ezt Lukács evangéliumából gyaníthatjuk. Az evangéliumból tudjuk, hogy Augustus császár kiadott egy rendeletet, hogy „*írják össze az egész földet.*” Vagyis népszámlálást tartottak, és „*mindenki a maga városába ment.*” Ez azt jelenti, hogy emberek tömegei indultak hosszú útra. A népszámlálásának soha nem örültek az emberek, különösen nem a hideg téli időszakban. Emiatt elég valószínűtlen, hogy a téli hidegben kényszerítettek volna olyan sok mindenkit, hogy útra keljen. Sokkal valószínűbb, hogy az enyhébb, tavasztól őszi tartó időszakban tartották a népszámlálást.

A pásztorokról szóló gyönyörű evangéliumi beszámoló is egy másik időpontra utal. A pásztorok, „a szabad ég alatt” tanyáztak, és úgy „örködtek éjszaka a nyájuk mellett.” Izráelben csak tavasztól őszig legeltették és tartották a nyáját a szabad ég alatt. A kiadós őszi esős időszak előtt téli szállásra terelték a nyáját. Ez is azt jelzi, hogy Jézus valamikor tavasz és ős között született.

Akkor mégis hogyan alakult így? Ennek több oka is van. A legfontosabb talán az, hogy a karácsony Téli Napfordulót követő ünneplése szimbolikus jelentéssel bír. Jelképes, hiszen ily módon is kifejezésre kerül, hogy a fény, a Világ Világossága legyőzi a sötétséget.

Advent és Karácsony mélyebb megismeréséből láthatjuk, hogy milyen gazdag is az ünnep kerete. Töltsük meg hát gazdag tartalommal, Isten ajándékával: Egyszülött Fiával. Lakozzék hit által a szívünkben!

*Fazakas Márk
beosztott lelkész és vallástanár*

Adventi gondolatok.

"Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért."! /II.Kor. 9,15./

A kereszténység legnagyobb ünnepére készülve, sokszor úgy leköt bennünket akészülődés, sürgés-forgás, hogy szem elöl téveszthetjük, a célt, amiért és akiért ünnepelünk. Pál apostol átérezte azt a hatalmas ajándékot, amivel Isten megajándékozta őt, hogy élete Jézus Krisztus áldozata által új irányt vett. Ha ő marad eddigi tanulmányainál, Gamáiel lábánál amit elsajátított, belőle csak üldöző válhatott, Jézus követőinek üldözője. De így hogy Jézus őt megállítja, élete sorsdöntő változáson megy át, hogy megkérdezi az őt megszólító Jézust: "Mit akarsz Uram hogy cselekedjem."? Pál apostol megismeri ezután az Isten igazi jellemét, adni...adni...adni és folyton csak adni. Akkor is ajándékoz, ha érdemtelenek vagyunk rá. Míg a karácsonyra eltervezett ajándékainkat gyűjtögetjük, amivel másoknak kívánunk örömet szerezni, vessünk egy pillantást az ajándékozó Isten szeretetére, mi mindennel kész bennünket megajándékozni:

Róma.6,23. /Örok élet ajándéka./

Ján.14,27. / Igazi mennyei békesség./

Csel.17,25. / Életet lehetetet és mindent./

Ef. 2,8. / A hit ajándéka./

Ezék. 11,19. / Új szív ajándéka./

Tit. 2,11. /Kegyelem ajándéka./

Róm,8,32. /Mindent kész kész adni szereteteinek./

Sorolhatnám még tovább, de tegyük meg ezt személyesen, elmélkedve az ajándékozó Istenről, sokkal több hála fogja betölteni várakozásunkat.

Egy ihletett író a következőket jegyezte fel az ajándékozó Istenről: "Isten a szeretet forrása. Sátán pedig félrevezette az emberiséget, hogy Istenben oly lényt lásson, akinek legfőbb tulajdonsága, a szigorú igazságosság, hajthatatlan Bíró, és kegyetlen hitelező. Oly lénynek tüntette fel, aki bizalmatlan szemekkel néz az emberek gyengéire, és bűneire, hogy azonnal lesujtsa rájuk ítéletével. Jézus Krisztus pont ezért jött aföldre, hogy eltávolítsa a sötét árnyat, mely Istennek hozzánk való végtelen szeretetét eltakarta." Mondjuk ismételten Pállal együtt: "Az Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért."

Ő (mindig) jön!

„Biztonságban laknak,
mert nagy lesz Ő egészen a föld
határáig.” (Mikeás 5:1. 3)

Advent: eljövétel. Az év utolsó hónapja várakozással teli időszak. Sokat várunk ezektől a hetektől! Ki-ki fogalmazza meg magának, hogy mit szeretne tenni, átélni, vagy kapni ebben az időszakban. Tőled függ, hogy mi az, amit landolni hagysz a szíveden ezen a karácsonyon, és annak előkészületeiben! Marad az ”akció-dús lesz az idej karácsony” című Mammon-isten marketing? Vagy a wellness-mozgalom mindenáron elmenekülésre, elkülönült pihenésre hívó talmi ígérete lesz a győztes? Vagy tényleg elkezdünk-e vágyakozni igaz értékekre, maradandó ajándékokra? Folytatjuk az ”Adjon az Ég” mentalitást? - ”Legyen pénz mindenre, amit szeretnék!” Advent arra hív, hogy keressük, szomjazzuk azt, amit az Egy Élő Isten akar adni nekünk! Ez pedig nem más, mint Önmaga! A Fiúisten ezért született meg közénk, emberi testben, hogy az élet minden örömeivel és nyomorúságával együtt Önmagát adja a mi Szabadítónk és Segítőnkül!

Karácsony: ez a beteljesedés ünnepe!

Isten meglátogatta az emberiséget, hogy elhozza nekünk az igazi életet a földre! Mi Istenben bízó keresztyének egyedül Krisztusból élünk! Így szól a mikeási prófécia az ószövetségi Szentírásból: Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba... A nyáj elé áll, és legelteti az Úr hatalmával, az Úristen fenséges nevével. Akkor nyugodtan (biztonságban) élnek, mert hatalma kiterjed a föld határáig. Ez lesz a békesség! Jézus által Isten emberként lépett be az emberiség történetébe a Betlehemben született Gyermekek által! Ha Krisztus fog uralkodni a szívedben, akkor lesz a Béke a tied! Ha Krisztus által Isten gyermeke lettél, akkor tudsz megbékülni Istennel, embertársaddal, és az életeddel! Átélted-e már az Istennel való megbékélés nyugalma? Ha nem mi tart vissza ettől?

Berze János, református lelkipásztor

Túrmezei Erzsébet: Krisztusra várunk

Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
Rejtő ködükbe szemünk nem láthat...
De elültetjük kis almafánkat,
Bízva, hogy kihajt, gyümölcsöt terem.
Titok a jövő. Sürget a jelen.
Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
Némák a titkok. Nem válaszolnak.
De a ma int, hogy híven szolgáljunk,
Mert tudjuk, Ki jön:
Krisztusra várunk.
Ha hirtelen jön, ha észrevétlen,
Munkában leljen, ne resten, tétlen!
Testvérek terhét vállalja vállunk!
Mert tudjuk, ki jön:
Krisztusra várunk.

Barbara Cratzius:

KARÁCSONYI UTAK - KARÁCSONYI KÉRÉSEK

Túrmezei Erzsébet fordítása

Mutasd meg a bizalom útját,
azt a csillagfényes utat,
amelyiken a bölcsek jártak
megtalálni Királyukat!

Mutasd meg a szolgálat útját,
amelyen csendben József járt,
hogy szemünk-szívünk nyitva legyen, ha szenved a
felebarát!

A szeretet útjával áldj meg,
amint láthatom Máriában,
hogy akivel csak találkozom,
ahhoz a jószót megtaláljam!

A hála útján pásztorokkal
hadd magasztaljam tetteidet!
S adj, Uram, csodálattal teli,
előtted mindig nyitott szívet!

„Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” Mt 2,1-12

Kedves Testvéreim!

(...)*

Egy római történetíró beszámol a pártusok királyának, Mitridatesznek a mágusokkal Nápolyba való érkezéséről, hogy Néro császár előtt kifejezzék hódolatukat. Az utazás 66-ban történt, és csillagok mutatták az utat. Ez a híradás nagyon hasonlít a napkeleti bölcsek történetére. Ők azonban nem a római császársban látják a szabadítót, hanem Jézusban. Születésénél a bölcsek őt, mint a világ igazi urát pillantották meg és előtte hódoltak. A csillag megjelenését az ókor csillagászai nagy figyelemmel kísérték. A Jupiternek és a Szaturnusznak az együttállásáról van szó a Halak jegyében. A Jupitert királyi csillagnak nevezték, a Szaturnuszt a zsidók csillagának tartották, a Halak a végidők jegyének számított. Az asztrológusok nyelvén ez azt jelentette, hogy a világ utolsó korszaka elkezdődött, mert megszületett annak királya a zsidók földjén. Ez az esemény i.e. 7-ben történt, és ekkorra tehetjük Jézus születését. Az egyik ókori csillagvizsgáló intézményben olyan ékirásos csillagnaptárt találtak, amelyben az i.e. 7. évnek minden fontosabb bolygómozdulásáról pontos leírásokat lehet találni. Azt a következtetést vonták le, hogy mivel Agustus császár uralkodásának a delén tartott, a világ számára elhozza a várva várt béke korszakot. A csillagnak másfajta értelmezését közli Máté. Az új korszakot nem Agustus császár személyében, hanem a Gyermekekben kell keresni, benne kezdődött el az emberiség új korszaka. Mennyire többértelműek a jelek, amelyek a természetben és a történelemben vannak. A Szentlélektől jövő bölcsességre van szükség, aki helyes felismeréshez és döntéshez vezet. Az Újszövetség a Jézusban eljött eseményeket az Ószövetség összefüggésében vizsgálja. De nemcsak a próféták hirdetik előre a Messiás érkezését, hanem a csillagok világának kozmikus eseménye is. Ez jelzi Isten alázatát és a világhoz való lehajlását. Azoknak is közli Jézus érkezését, akik nem ismerik a próféciaikat, és nem a kiválasztott nép tagjai. Ez a kijelentés azonban nagyon figyelemre méltóan történik. A napkeleti bölcsek Jeruzsálembe érkeznek, és Heródes udvarában keresik az új királyt, de ott nem találják meg őt. Csak a főpapok és a próféták tudják megmondani Mikeás próféta alapján, hogy Betlehemben kell megszületnie. Isten nem hagyja a pogányokat kijelentés nélkül, de mégis abból, amit felismernek és látnak, hiányzik az egyértelműség. Csak amikor a prófétai útmutatást megkapják, akkor kap felismerésük egyértelmű irányt. Isten népének van ezen a világon valami egészen világosan felismerhető többlete. Ezt a többletet a bölcsek felismerik, és hozzájuk fordulnak alázattal. Isten a választott népnek adott kijelentés nagyságát érvényben tartja. Nem magáért a népért, hanem Isten dicsőségéért és igéje igazságáért. Isten kozmikus 2 cselekedete a próféciaikat nem teszi feleslegessé, mert csak az Ige fényében lehet teljes egyértelműséget nyerni. „Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet”. Heródes edomita származású volt, Izráel jogos királyának nem ismerték el, hanem idegen uralkodóként szemlélték, mivel a rómaiak segítségével került uralomra. A Messiás születését úgy értelmezték, hogy a heródesi ház uralma véget ér, és a Dávid nemzetségéből való király kerül a trónra. Ezért lett nyugtalan Heródes. Ebből a félelemből kiindulva készíti el Heródes a Gyermekek megölésének a tervét. Nem tudja, hogy Jézus olyan király, akitől a külső hatalmat nem kell félteni, hiszen országa nem ebből a világból való. De Isten országa minden erőszaknak, elnyomásnak és igazságtalanságnak nemet mond. Heródes, a zsarnok, vesztét érzi. Jézus a Messiás, ő a zsidók királya, és a pogányok jönnek, hogy őt imádják és ajándékokat vigyenek. Mikeás nemcsak azt jövendölte meg, hogy Betlehemben fog megszületni, hanem azt is, hogy „a nyáj elé áll, és legelteti az Úr hatalmával” (Mikeás 5,1-3). „Legeltetni fogja népem, Izráelt” (Mt 2,6). Mint király, Izráel pásztora ő, hiszen a pásztori feladat a Messiás munkái közé tartozik. Ő vezeti népét a mennyei célok felé, hogy a népek számára áldás és világosság legyen. Az ószövetségben Mózes végezte ezt a pásztori munkát. Vezette népét a tengeren és pusztán át Kánaán felé. Jézus a második Mózes. Benne beteljesedett, amit Isten Mózesnek ígért. „Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened az Úr” (5Móz 18,15). Máté Jézusban látja a második Mózes. Ő a testté lett ige, aki népe életét új alapokra helyezi. Miként a keleti pásztor elől megy, vezeti, táplálja, védelmezi nyáját. Nagyon tanulságos tanulmányozni a főpapok és az írástudók valamint a bölcsek viselkedését. Az utóbbiak szenvedélyesen elindulnak Betlehem felé, mert találkozni akarnak a gyermekként megszületett Messiással. A főpapok és az írástudók hűvös tárgyilagossággal állapítják meg a próféták által kijelentettényt, hogy Jézus születése megtörtént, de egyetlen lépést sem tesznek, hogy az élő személlyel találkozzanak. Míg az idegenek látni akarják Jézust, addig a zsidó vallási vezetők hűvösséggel és közömbösséggel, és minden személyes szenvedélyesség nélkül veszik tudomásul a történeteket. Nem várják azt, ami az ígéretek nyomán számukra adatik. Szendvedélyesség és közömbösség állnak itt egymással szembe. Míg az idegenek a jövendő világ érkezését várják, addig Izráel fiai érzéketlenek Jézus iránt. Az ígéretek

azok öröklük, akik élő hittel keresik Jézust, és élni akarnak belőle. Igaza van Clairvauxi Bernátnak, amikor azt mondja: Jobb az izzás, mint az ismeret. Az izzás, a lelki odaadás. Az izzás, a lelki odaadás, az igyekezet, az áldozat jobb, mint a hüvös tudás. Ez a közömbösség sokszor megmutatkozott az üdvtörténet során, és a próféták el is ítélték. Jónás alszik a hajóban, amíg a hajósok mindent megtesznek, hogy a hajót megmentse. A bölcsek meglátják a csillagot, és annak a látásnak a végére akarnak járni. Az izráeli tudósok ennek a jelentőségét nem fogják fel, és nem indulnak el Betlehembe. Isten népe nem lehet közömbös. Lelkesen izzó, lángoló hittel menjünk karácsonykor Jézusunkhoz. Végül megérkeznek a bölcsek Betlehembe. A csillag előttük ment. Pontosan ott állt meg, ahol a gyermek volt. Igen nagy volt az örömük, hogy Isten ilyen tökéletes módon vezette őket. Leborulva, alázatosan, lobogó hittel imádták Jézust, és ajándékokat adtak neki. Az arany, a tömjén és a mirha arra utal, hogy gazdag, királyi jellegű emberek voltak. „Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez” (Ézs 60,3). Beteljesedett az Ószövetségi prófécia, a népek felismerik az Izraelnek adott királyi ígéreteket a népek megváltására, és eljönnek, hogy hódoljanak Izrael Istene előtt. Karácsonykor tapasztaljuk meg, hogy erős Üdvözítőt adott nekünk Isten, aki pásztorolja és vezeti az ő népét. Menjünk el mi is lélekben Betlehemig, alázatosan boruljunk le előtte. A legdrágább ajándék az, ha a szívünket adjuk át neki. Áldott Karácsonyt kívánok (...)*

Pótor János lelkipásztor

*szerk

Karácsonynak olyannyira elbűvölő a fénye és varázslatos a ragyogása, hogy attól még a nem-keresztyének, a más világvallásúak sem képesek szabadulni.

Ha jól meggondoljuk, karácsony táján, az adventi időkben és a nagy ünnep alkalmával szinte minden ugyanúgy ismétlődik meg esztendőről esztendőre. Feltűnnek már jókor a karácsony kellékei, kigyulladnak a jól ismert karácsonyi fények és felcsendülnek a népszerű karácsonyi dallamok. Minden annyira ismerős, olyan érzésünk van, hogy minden esztendőben mintha egy nagy általános és kötelező érvényű forgatókönyvet kellene követni. És követjük is, mint akiket elvarázsoltak és megbabonáztak: követjük ezt a nagy karácsonyi forgatókönyvet elbűvölten, mert érezzük, hogy ennek az ünnepnek tényleg van fénye, kisugárzása. Ez az érzés némelyeknél pusztán ösztönös, de nagyon sokan vannak, akik tudják, hogy az ünnep fénye és kisugárzása miből fakad, hiszen jól ismerik az ünnep háttérében meghúzódó bibliai eseményt, Jézus születésének történetét. Tudnak arról, hogy Krisztus születésekor Isten dicsősége ragyogta be a pásztoroknak a betlehemi mezők fölött a sötét éjszakát, és fényes csillag mutatta az utat a napkeleti bölcseknek, a mezopotámiai magusoknak a kisdéd jászolbölcsőjéhez.

Karácsonynak olyannyira elbűvölő a fénye és varázslatos a ragyogása, hogy attól még a nem-keresztyének, a más világvallásúak sem képesek szabadulni, akik számára egyébként semmit sem jelent Jézus, a betlehemi Gyermekek születésének ősi históriája.

Ha egy ünnep ilyen egyetemesen tud hatni az emberek milliárdjaira, minden vallási, kulturális, civilizációs meghatározottságtól függetlenül, akkor annak az ünnepnek tényleg rendkívüli csodálatos ünnepnek kell lennie. És karácsony ilyen csodálatos és rendkívüli!

A világ legszebb antológiáját lehetne összeállítani azokból a versekből, amelyek karácsony üzenetéről, hangulatáról, bensőségességéről szólnak. E képzeletbeli verses antológiát pedig a világ legkimagaslóbb festőinek karácsonyi témájú képeivel, freskóival lehetne illusztrálni, melyek bemutatják az isteni Gyermecket a jászolbölcsőben és láttatják a Szent Családot, a kisdédnek hódoló pásztorokat és bölcseket.

És mindemellett nem nehéz azt sem elképzelni, hogy ezt a képzeletbeli illusztrált karácsonyi verses antológiát a zeneirodalom fejedelmeinek karácsonyi muzsikáját hallgatva lapozgatjuk, miközben részletek hangzanak Bach oratóriumából, Corelli koncertójából, Britten Karácsonyi kantátájából és így tovább.

Bizony, karácsony az emberiség féltve őrzött, dédelgetett ünnepe. Karácsony immár ott él az emberek ösztöneiben, zsigereiben. Annak ellenére ott él, hogy voltak történelmi idők – és ezek minket sem kerültek el,

amikor támadást intéztek a karácsony ellen, amikor igyekeztek a karácsonyt kitörölni még az emlékezetből is, és helyettesítették azt a szeretet – a békesség – a család – a Téliapó – a Fenyőfa ünnepe, és még sok más egyéb megnevezéssel.

Karácsony azonban kibírta a merényleteket, az ünnep elviselte a pótcselkvéseket, és végül is a karácsony megmaradt karácsonynak, mert karácsonyt, vagyis Krisztus születését, az Isten emberré-lételét, az Ige testet öltését nem emberek találták ki, rendelték el és valósították meg hagyományteremtő szándékkal.

Karácsony varázslatos, elbűvölő jellege és csodálatos mondanivalója éppen abban rejlik, hogy az több, mint emberi, és tényleg valóságosan isteni.

Karácsony a nagy ajándékozások ideje, de ezek az emberi ajándékozások akkor érik el igazi céljukat és értelmüket, ha isteni dimenzióba helyeződnek, ha kiviláglik előttünk, hogy minden karácsonyi ajándékozás alapja Isten nagy karácsonyi ajándéka: Jézus Krisztus. Akiben a menny közel hajolt a földhöz, Akiben az örökkévalóság utat tört az enyészet, a mulandóság világához. Akiben Isten sorsot osztott az emberrel, hogy a bűn, a halál árnyékában veszteglő, reménytelen ember a mennyei lét, az örökélet perspektíváját nyerhesse el, Akiben Isten felkínálta a kettős állampolgárság lehetőségét, vagyis az evilági mellett a mennyek országának polgárjogát.

Karácsonyban bizony van valami rendkívüli, és ezt mindenki valamiképpen megérzi, ilyenkor tényleg szeretnénk többek és jobbak lenni, ilyenkor szeretnénk bűnös, nyomorult önmagunkat meghaladni. Milyen jó volna, ha ezek a nemes karácsonyi vágyak, érzések, törekvések belénk testesülnének, és nem maradnának két vagy alig több mint kétnapi hangulatnak, hanem tényleg karácsonynak, inkarnációnak, vagyis belénk-testesülésnek bizonyulnának mindhalálig tartó érvénnyel.

Karácsonynak tehát első renden az Isten szeretetéhez és Isten nagy ajándékozó jókedvéhez van köze, mégpedig oly módon, hogy az minket is ihlet, készítet a szeretet megélésére, a szolidaritás kinyilvánítására és arra az ajándékozásra, amelyben nemcsak valamit adunk, hanem önmagunkat: vagyis együttérzésünket, figyelmességünket, tapintatunkat, jóindulatunkat, segítségünket.

Karácsonyi gondolataimat Wass Albert soraival zárom: „Nyissátok meg szíveteknek minden ablakát és eresszétek be oda a napfényt, hadd pusztítson ki belőletek minden sötétséget ezen a karácsonyon. A civódás, pártoskodás nemzetéből változzatok át a szeretet nemzetévé, s lássátok meg: attól a pillanattól fogva veletek lesz az Isten. Megmaradásunknak, megmaradásotoknak, a magyar sors jobbra fordulásának ez az egyetlen lehetősége. Adjon az Úristen boldog, áldott karácsonyt, és szeretetben gazdag új esztendőket mindnyájatoknak.”

Derencsényi István,

.....

Tompa Mihály: Új évkor

Isten házába gyűl
A hívő nép új évnek ünnepén;
Holott forró imát
A buzgó néppel híven mondok én.

És a fohász imígy
Száll ég felé: ajándokozz nekünk
Az új év kezdetén
Új szívet, új lelket, jó Istenünk!

S míg érzeménye így
Felbuzdult lelkemnek mennyben mulat:
Ki nem feledhetem
Imámbul a lányt, imádottamat;

S imé nyílt ajkamon
Véletlenül ez új fohászt lelem:
Maradjon, oh leány,
Kebledben a régi szív s érzelem!

Az esztendő vége felé közeledve nemcsak visszagondol az ember a múltó évre, hanem előretekint az ismeretlen jövőbe. Ilyenkor felmerül szívünkben a kérdés: mit várhatunk az előttünk álló esztendőttől? Mit várhatunk nemzetünk életében? Népünk gazdasági, erkölcsi életében? Mit várhatunk egyházunk, gyülekezetünk életében? Mit várhatunk személyes életünkben? Várhatunk-e jót egyáltalán? Megkönyörül-e megroppant gerincű népünkön az Isten, vagy még tovább süllyedünk az istentelenség, az erkölcstelenség hínárjában? Várhatunk-e jót öngyilkos, önpusztító népünk életében?

Ránk tekint-e Isten, vagy tovább ürülnek amúgy is üresedő templomaink? Nem tudjuk. Az erre adandó válasz Istenünk kezében van.

De, hogy várhatunk-e jót személyes életünkben, az egyedül azon múlik, hogy ki vezeti, ki irányítja az életünket? Ha még a magunk álmái, vágyai irányítanak, a magunk - Istentől függetlenített - akarata irányít, akkor nem sok jót várhatunk.

Karácsonykor, újesztendő táján sokunknak kedves szokása, hogy újévi jókívánságainkat elküldjük ismerőseinknek, barátainknak. Áldott karácsonya, boldog újéve azonban csak akkor lesz a címzetteknek, ha szívükben megszülethet a királyok királya, Jézus Krisztus. Akkor lesz boldog karácsony este, mert akinek a szívében Jézus az Úr, az már nem az ajándékot ünnepli, nem a fenyőfát ünnepli, nem a dúsan megterített asztalt ünnepli, hanem az értünk földre jött Megváltót, aki lejött a földre, jóllehet tudta, hogy nem lesz számára hely sem a vendégfogadó házban, sem az emberi szívekben. Az újesztendő is azok számára lesz boldog - még ha nehézségeket, próbákat hoz is -, akik az Istent szeretik, mert azoknak minden a javukra van. Ma egy olyan világban élünk, amelyben egyik kórtünet az értékvesztés. A régi, jól bevált értékek már nem kellene. Nem érték a Biblia, nem érték a hit, nem érték a gyülekezet. De nem érték a család sem, mert egyre kevesebben ismerik és élük meg a "fészek melegét" a családon belül. Ma már sokan nem ismerik a családon belül a szeretetet, a tiszteletet, a család erejét, biztonságát. Nem érték már a gyermekvállalás, az anyaság. Nem érték a hazaszeretet; sokan nem is tudják, mi az? Nem értek az áldozathozatal, a becsület, az adott szó, az istenfélő élet. Nem értek a szeretet, öröm, béketűrés, jóság, szelídség, mértékletesség.

Mi az érték ma? A pénz, a siker, a karrier, a könnyű élet, a gyors meggazdagodás. Ahogyan Ady Endre írta egyik versében:

"Szépség, tisztaság és igazság lekacagott szavak, oh, bár haltam volna meg akkor, mikor lekacagtalak..."

Ma a pénzéért, a karrierért törük magukat és egymást az emberek, sőt, ezek miatt törnek össze a házasságok is sokszor. Ezekért harcol a világ.

Csakhogy, amiért a világ harcol, azt a rozsdá megeszi, a tolvajok ellopják. Jézus az övéinek időtálló értékeket kínál: bűnbocsánatot, üdvösséget, békességet, elrejtettséget. Olyan értékeket, melyek akkor szaporodnak, ha megosztjuk másokkal is. Jézus ezt a gazdagságot akarja adni, növelni a következő esztendőben is. Nagy kérdés, hogy ez a miénk-e már?

Ha még nem, akkor nincs sürgősebb dolgunk, mint menekülni Sodomából a golgotai kereszthez.

A minket körülvevő világ egyre mélyebbre süllyed. De Istennek van egy csodálatos menekülési útvonala. Ez az út a Golgotára vezet. Kérdés, ismerjük-e ezt az útvonalat? Ha már letettük lázadó életünk batyuját Jézusnál, akkor boldog az életünk. Legyen újévi programunk: mutatni az utat és elmondani szeretettel:

"Elveszett juháért mit tett a pásztor - csuda szerelem!

Földig hajolt a kárhozott világerért, meghalt alant, hogy élhess odafenn."

Befejezésül legyen újévi buzdításunk Szent István: Menekülés Sodomából című versének néhány sora:

"Lótnak könnyebben ment a dolga,

Angyalok vezették ki Sodomából.

De engem ugyan ki vezet ki

A Sodoma-jelenből, a mából?"

A Christmas meditation

One of my favorite authors, F.W. Boreham, tells a fascinating story, told to him by his mother while they sat around the fireplace one evening. As a young woman of seventeen, she had set up an appointment to meet her cousin in Canterbury, near the Cathedral. She went as planned but her cousin was not there. Somewhat “dejected and disgusted” about this broken appointment, she was not in the happiest disposition. A man with a very intellectual countenance but a gentle presence who had seen her walk up and down offered to show her around while she waited and explain some of the Cathedral’s features and its history. He had a wealth of information with incredible insights. As they parted, he gave her his card and without looking at it, she slipped it into her purse. In the end, it turned out that her cousin had become ill and hence, never showed.

On her way home in the train, she finally took out the card. It simply said, “Charles Dickens.” She gasped at the thought that she had been face to face with one of the greatest story tellers of all time and regretted her lost opportunity of knowing through whose eyes she was seeing the great Cathedral...one who was so in tune with the stones and personages that intersected where they had met. But preoccupation had preempted that inspiration.

Seeing through the eyes of one who knows the stories behind an edifice is a privileged glimpse for anyone. Imagine how it must have felt to the disciples on the Emmaus Road when they realized who it was that had just explained to them not a building or a song, but all of history as it pointed to the Messiah. When they met him, He asked why they were so despondent and not knowing who He was, they answered, “Are you the only one in Israel who doesn’t know what has happened in the last few days?” He must have smiled on the inside because the irony was that He was the only one in Israel who actually did know what had happened. Even as they listened to Him open history before them they had no idea who it was that was doing the explaining, except that their hearts burned within them as they saw a panorama of redemption. When it dawned on them that He was the risen Christ, they must have dug deep inside to wonder how they had missed it.

But at least they listened. Poor Pontius Pilate asked the greatest question he could have asked—“What is truth?”—of the only one who perfectly embodied it, but he did not even have the presence of mind to wait for the answer. He also missed the moment. History repeats itself and regrets of that nature have a long reach.

On that quiet night so long ago, lying in the manger was the answer to all of life’s successes, struggles, disappointments, and regrets. The hopes and fears of all the years had met in Him that night in a makeshift crib in the little town of Bethlehem. A carpenter, a humble maid, a band of shepherds, and ordinary folks responded in awe at the blessing of his arrival. As always, there were those who were busy about their business and had no time to pause and ask, “Who is He in yonder stall?” What a loss! They missed a divine appointment with mankind.

Then there were those in power that felt threatened by Him and wished to silence Him permanently. Malcolm Muggeridge said it well: All new news is old news happening to new people. Just as the Garden of Eden is lived out every day in somebody’s life, the Christmas message is lived out every day in all of our lives. Today in our schools and even businesses and government in America the message of Jesus is shamelessly silenced or mocked, and should anyone speak up, some “figures in robes” somewhere with the power of Caesar will wreak havoc in their lives. This is not new. There are still Caesars who think they are gods. There are still those who elevate the mundane to the exalted and miss the marvel of the ultimate. This has ever been so, as truth and grace are traded away for the artificial and the momentary. Intellectual hubris silences the bells of heaven and they cannot hear for whom the bell now tolls as a nation self-destructs. How self-indicting it is, that we can be so close and yet so distant from having our eyes opened.

But there was another one that first Christmas, the one who was the closest of all to the story but didn’t quite know what the journey was all about for a completely different reason. When she was told that a sword would pierce through her heart Mary must have shuddered under the weight of the unknown. She had no idea of the horror she would one day experience, seeing her son go to the cross. What a horrific pronouncement! Yet, the

prophecy brought enough of a jolt to one day bring those words to mind, though she could not anticipate the specifics. Uncertainty once again, with hope but fear. It is understandable.

We have the unique privilege of being able to look back and read the whole story. There was a Cross that loomed in a fearful symmetry with the manger. Emmanuel, God was with us. Born to be lifted up, “to raise the sons of earth, born to give them second birth.” Bethlehem portended the magnitude of the need and the supremacy of God’s answer.

Our world is broken. Many a family will have a vacant chair this Christmas because a life has been snatched from their circle. Humankind is wounded and hollow speeches bereft of wisdom are the landmarks along the way. We look into the future a little bit like Mary, knowing we have the Savior but not knowing what swords will pierce through our hearts. Hopes and fears intersect as we journey.

But let us draw strength this Christmas. Prophecy is unfolding before our eyes in giant strides, just as He said it would. The scriptures are full of it. He that hath ears to hear, let him hear.

I have a friend who lives in Norwalk, Ohio, a doctor. He told me some years ago that as a very young teen, his daughter had gone to the Caribbean on a youth mission trip. She returned with her group to Miami to make her way back home. Her parents were concerned about this last leg of the journey by herself; she would be separate from the group, traveling alone for the first time. As she was looking for her flight information on the marquee at the airport, an older man also viewing the list of flights asked if he could help her. Uncomfortable, but not wanting to reveal her unease, she let him know she was checking for her flight information to Detroit. He said, “Oh, I’m going to Detroit, too!” That sent tremors into this young girl’s heart. Again, she tried to mask it. “Is that your destination,” he asked? “No, actually I’m heading to Norwalk, Ohio, and my dad is picking me up in Detroit.” To her utter surprise, he said, “You know what? I’m going to Norwalk too and I’ll be happy to take you there and save your dad the drive.” Now fear really began to grip her. Then there was a pause. The gentleman detected the hint of fear. “Are you Stacey,” he asked, giving her full name? Stunned, she answered that she was. He smiled. “I’m the doctor who delivered you when you were born, Stacey. I know your folks very well.” An irrepressible smile lit her face now and she felt a huge sigh of relief. She knew that her parents knew the doctor very well. The phone connection was made and the journey home was both providential and safe.

I ask you, what more poetic a story than to be worried about your daughter only to learn that the first one to have ever held her in his arms was the same one who would guide her home on her first journey alone from a distant city!

We are pilgrims, journeying through life. The story of Bethlehem is the most beautiful and the greatest story ever told, the story of God’s visitation. Imagine the shepherds who tried to raise perfect lambs looking at the Lamb of God. Imagine the kings who studied the stars coming to the One who made them and was the King of kings. Imagine Simeon, who had waited all his life for the Messiah, holding in his arms He who would soon be carrying Simeon in His own. Imagine Mary, fearing the sword that would pierce through her heart, finding out that the child in her arms was the redeemer of every heart that came to Him, the great I AM. Imagine Joseph the carpenter, who “saved” him from Herod’s slaughter, finding the very designer of the universe saving him from his sin.

Missing Dickens and being fearful of who is offering you a ride back home are legitimate regrets or fears in a world of unknowns. But finding the Savior and having Him explain all and take you to your destination is what Christmas is all about: hope within and hope for the future. He is the One and only Prince of Peace.

As the world debates who should be armed to wage war and who shouldn’t be, the message of Christmas is that God Incarnate came to this same world as a babe to ultimately carry us in His everlasting arms. This world would be a different place if we understood what that meant. Thank you for helping us carry His message for another year. A Blessed Christmas and a joyous New Year to you. *Ravi Zacharias*

“The light of the Christmas star to you –
The warmth of home and hearth to you –
The cheer and good will of friends to you –
The hope of a childlike heart to you –
The joy of a thousand angels to you –
The love of the Son and God’s peace to you.
With Christmas love and New Year’s wishes,”

*“The true joy of Christmas is the love of Christ, shared
with family and friends. May you find His peace, love
and joy in the coming New Year.”*

*Merry Christmas, Happy, healthy, prosperous and
successful New Year to you and your loved ones.*

THE FIRST HUNGARIAN REFORMED CHURCH OF NEW YORK CITY

***Minden kedves testvérünket, barátot, szeretettel hívunk és várunk az adventi vasárnapokon
d.e. 11 órai istentiszteleteinkre, December 24. –én Szenteste 7 órai kezdettel tartunk
istentiszteletet***

***Karácsony és Újév napján szintén 11 órakkor kezdődő úrvacsorás istentiszteletet tartunk!
Hivogassuk barátainkat, ismerőseinket is ezekre az alkalmakra!***

***A New York-i Első Magyar Református Egyház Istentől gazdagon megáldott karácsonyi
ünneplést, valamint jó egészségben, békében, boldogságban eltöltött Újévet kíván minden
kedves testvérünknek, egyháztagunknak, pártolónknak, barátunknak***

Holnap reggel hétkor mindenki megmarkolja a vándorbotját, és nekiindul felfedezni az új év új feladatait. Mindenki tele lehet tervekkel, ahogy én is, "az idén tuti", "ez már biztos", "de mostantól", aztán jövőre pont ugyanezeket a dolgokat tervezzük el..., nagyszerű..., ezek legalább már bejáratott elgondolások, ezek már kész tervek, nem köll vacakolni..., az is lehet, hogy tíz vagy húsz évig is kitartanak a mostani tervek... csak elővesszük őket, mint ahogy a karácsonyfadíszeket, aztán meg visszatesszük őket a dobozba...

Boda Magdolna